

דפנה ברק ריאיינה את ארנסט יפת בארוחת צהריים פרטית בשדרה החמישית בניו יורק. בפעם הראשונה דיבר

„גביירתי אני לא משקר לעולם!“

יפת ניסה השבוע להציל את כבודו האבוד של חברתו: „היא לא ידעה עד הרגע האחרון אם היא נוסעת...“ כשהוכרתי לו שנשבעה באוזני שאינה יודעת היכן הוא, בשעה שניצב כוודאי לצידה, שתק. על עצמו, לעומתה, אמר: „גביירתי, אני לעולם איני משקר!“

● **הורביץ, שיף.** על ההתמוטטות בממלכותיהם של האחים יוני ויואב הורביץ והמלוואי חיים שיף, שיש הטוענים כיום לגנותו שהוא נתן להם הלוואות ותנאים מיוחדים על פי שיקולים זרים (לשיף בגלל חברתם המשותפת, שושנה וינר, ולחורביץ בגלל היותם בניו של שר), הסביר יפת: „אין זה מתפקידו של בנק לעזור רק לעסקים מצליחים, אלא גם לתמוך בעסקים, כדי שלא יתמוטטו. כבר שכחו איך היצולתי את החברה לכדי מיקלים בישראל את אל-על. אלה היו השיקולים שהינחו אותי להעניק תנאים לאחים הורביץ, שיף ואחריהם, שיקולים מיקצועיים לגמרי.“

● **אלה יפת.** גרושתו שוכחה בישראל בכינוי „אלה היקרה“, על שם הפתיח של מיכתבו המפורסם של יפת אליה. במיכתב הסביר יפת לגרושתו, כי חלה הרעה במצבו הכלכלי, ולכן גם

שומר על קשרים עם אנשימקצוע. בגיל 65 מגיעה לי קצת מנוחה.“ יפת התעקש להזמין עבורו אספרסו. מלצר מתנצל הסביר שמכונת האספרסו מקולקלת. נאלצנו להסתפק בקפה אחר.

הפגישה ארכה שעתיים וחצי. בתוך ליווה אותי יפת לטקסי, תוך כדי הבעת פליאה מדוע איני מטיילת ברגל לכיוון מגורי הסמוכים. „בריוק עשר דקות יותר“, אמר, תוך כדי ניפנוף לשלום.

מהן עשר דקות פחות או יותר לגבי מי שעיתותיו בידו? שיחתנו כללה רכילות על מכרים משותפים והתייחסות בסאטירה אישיות, ולכן איני מפרסמת בטורים ניכרים ממנה. ככל זאת, הנה כמה ציטוטים. מה חושב יפת על? ● **אלי הורביץ,** יורשו בתפקיד

תרבות היא לעיתים מילת-גנאי בעגה של הצבר הממוצע. יפת התלהב מהתייחסות עובדי כוסיטיין, אחר-כך התעקש שנאכל ונקנח במשהו מתוק: „ליקר או קוניאק?“ את הקינוח קם לבחור בעצמו, ולא שקט עד שאישרתי שהוא לטעמי. שאלתי אותו כיצד הוא חי בניו

את געגועיו העזים ארצה, אם כי אין לשפוט אדם שהורגל „לקפוץ“ לביקור רים בחו"ל במשך שנים, ולראות בכך התנשאות או התרחקות. באנגלית הוא מתבטא ביתר טיבעיות ושנינות מאשר בעברית. „כ"ו בינואר עזבתי את הארץ“, שיחור באוזניי. „חצי שנה! חצי שנה

ביום השני שעבר, יום קיץ אופייני לתקופה זאת בניו יורק, פגשתי לראשונה בארנסט יפת. אני הצעתי שניפגש ברירתי שם, יפת העדיף לשקול את מקום הפגישה ולטלפן אליי מקץ שעה. ואכן, שעה בריוק אחרי שיחתנו הטלפונית הראשונה, כיאה לייקה,

עם הסיגר הנצחי: „אני בכלל לא שותה שמפניה“

„לא הגשתי אפילו כתביהגנה בעניין תביעת המזונות של אלה גרושתי“

★ יש לי חמישה ילדים משלי. לא הייתי מסכים לאמץ את הקצין...“

עליה להצטמצם. על רקע פירסום סכומי הפיצויים והפנסיה של יפת, גרמו מילים אלה בדיעבד לצחקוקים סרקסטיים בקרב הציבור. ספרתי ליפת שביקרתי ברירתה היפה של אשתו, ביום שבו נפטרה אמה רבקה. הסברתי לו שהסימפטיה שעוררה בציבור אינה נעוצה רק באנטיפטיה כלפיו, אלא גם באישיותה.

יפת התעניין לדעת מדוע קיימת הסתייגות כלפי שושנה, האשה הנר כחית בחייו, ואמר:

„אפילו לא היגשתי כתביהגנה בעניין תביעת המזונות שהגישה אלה גרושתי. יש לה כל האמצעים הכלכליים הדרושים לה לא דיברתי על מישפחתי אפילו בשיא הפירסומים עלינו. אני מניח שהיו אנשים שאולי רצו לקפוץ על עגלת הפירסומים עליי. אנשים אלה פירסום — עובדה: הם רצים לזה. אני מניח שהתביעה של אלה גרושתי בייסקי. יפת מנחה עם הבנקאים שהדרו"ח החמור המליץ להע" במים מתפקדיהם שיעקבו מפתח המניות. בניגוד לגיורא גזית מבנק הפועלים, הישגה יפת (כמו רפאל רקנטי מבנק דיסקונט) את התפתחות רותו עד הדיקה ה-90, וספג או ביקורת ציבורית וזעזע על כך. שבוע אמר לי:

„באמת לא רציתי להתפטר! גזית? אלמלה היה מתפטר, הוא היה מפורסם מייד למחרת! זה לא אותו הדבר. אני הייתי אז אחרי 48 שנים בבנקאות.“

● **רוני יסה.** כמה ימים אחרי „ליל הבריתה הגדולה“ של שושנה וינר וארנסט יפת, טילפן אליי אדם שהציג

יושבדראש מועצת המנהלים של בנק לאומי, שהתפטר בעקבות הפרסומים הגועשים על גובה משכורתו ופיצוייו של יפת. הורביץ התלונן באוזני (העולם הזה 21.1.1987). שיפת אף לא טרח לטלפן אליי אחרי עוגמת הנפש והכותרות שספג בגללו.

„גבוץ“ אישר באוזניי יפת, באמת לא טילפנתי אליו. מדוע הייתי צריך לטלפן אליו? אחרי הכל אני זה שהייתי צריך לטלפן אליו מנסה להיות הבחור הטוב שכולם אוהבים...“

● **צדיק בינה,** היושבדראש הנר כחי של בנק לאומי: „גאון בכלכלה מי קבע כך?“ על בינו שוחחנו רבות. יפת היה רי מעורב לגבי המתרחש בבנק ואמר: „אני מודע למה שקורה!“

● **ליל הבריתה הגדולה,** ה-11 בינואר 1987, מוצאי השבת, שבה עזב עם חברתו שושנה וינר את הארץ, לאור הבזקי מצלמות וסיקור עיתונאי רועש. שיחורתי באוזני יפת כיצד שוחחתי עימו בטלפון בשעות אחר-צהריים של אותה השבת, וכיצד קבענו שנשוחח שנית באותו היום, יפת לא הכחיש או את העובדה שהוא עומד לעזוב את הארץ, אם כי לא נקב בי תאריך מדויק והבטיח „אחזור בקרוב“. חצי שעה לפני שעזבו את הארץ, עוד שוחחתי עם שושנה, שכורתי עסקה במלאכת-אריה אחרונה. היא הכחישה מכל וכל את עצם העובדה שמתרחש משהו, ואף בקעה עימו, שנשוחח למחרת ונאכל ארוחת-בוקר. העולם הזה פירסם אז את הדברים עם צילומי השניים במלחמת-עופה.

יורק, איך הוא מעביר בניעמים את זמנו.

יפת מתגורר ברירתה השכורה של שושנה וינר, שאותה הוא מכנה „החברה שלי“.

הייתי רגיל לקום מדי בוקר, במשך שנים, בארבע וחצי, סיפר לי, ולקרוא ספרים ועיתונים עד שהייתי מגיע לעבודה. כעת אני מתעורר בשש בבוקר, קורא עיתונים, אילו עיתונים? את ניו יורק טיימס, פינינגל-טיימס עיתונים ישראליים.

כשהגעתי הנה, היו הפירסומים נגדי בשיאם. לכן קיבלתי החלטה — להפסיק לעבוד. אני יודע מה שאני צריך לדעת. מלבד יגאל (ארנון, פרק-ליטו), יש אנשים הרואים לשלוח לי קטעים מסויימים...“

בשעות הבוקר אני קובע לי כמה פגישות. „היו לי הצעות-עבודה, אבל בני-תיים אני שוקל. אין זאת אומרת שאיני

אני שותק, מתרחק מכלייהתיקשורת. משהעליתי את המושג „לינץ“, אימץ אותו יפת במהירות, אם כי הוסיף: „תמיד היו כאלה ששנאו אותי. היה כלפיי רספקט, אבל גם שינאה“

ניסו לנתח ביחד את מהות השינוי אה כלפיו בקרב הציבור ואמצעי-התיקשורת: „תמיד השתדלתי לשמור על לוי-פרופייל (פרופיל נמוך). תמיד האמנתי בכך. פרט לנושאים כלכליים, לא נהגתי להופיע בעיתונות. נהגתי להרצות באוניברסיטות, אבל לא להתיי. גם על הפעם המפורסמת, כשי התראיינתי (סמוך להתפטרותו מבנק לאומי, על רקע דוח בייסקי) אני מצטער. את השיחה האחרונה לא התרתי לפירסום. עושים טעויות בחיים...“

פיתחתי בקול רם את התיזה שאולי חלק מחוסר-האזרה כלפיו, עוד קודם לפרשת הפיצויים וגובה משכורתו, נבע מכך שיפת ביטא רקע תרבותי, והרי

טיילפן יפת והציע מיסערה השוכנת סמוך למקומות המגורים של שנינו — המיסעד בבניין גנרל מוטורס בשדרה החמישית. זוהי מיסערה שחלק משולי-חנותיה ניצבים בגן.

בשעה 12 בצהריים בריוק, השעה היעודה, הגעתי לשם. יפת כבר היה ישוב ליד אחד השולחנות הקידמיים, בחיקהטבע. הוא היה שקוע בקריאת עיתונים אמריקאיים תוך כדי לגימות קלות מכוסית יין לבן שעמדה על שולחנו. מידו לא מש הסיגר הנצחי. הוא היה לבוש בחליפה יקרה — ג'נטלמן אירופי מושלם.

„אני מכיר את המקום הזה“, הסביר לי, „מהימים שהייתי מגיע לניו יורק מטעם בנק לאומי. כפעם בחודש. אז הייתי מתאכסן כאן במלון.“ יפת, זמנו בידו, החליט שהוא מר-איין בתחילה אותי. אטיאט עבר הכרזו למיגרשו המפורסם. יפת הירבה להעיר את הערותיו דווקא בשפה האנגלית, גם